

อาทิตยที่ 31 เทศกาลธรรมดา

ข่าวดี มธ 23:1-12

¹ครั้งนั้น พระเยซูเจ้าตรัสแก่ประชาชนและบรรดาศิษย์ว่า ²“พวกธรรมาจารย์และชาวฟาริสีนั่งบนธรรมาส์ของโมเสส ³ถ้าเขาสั่งสอนเรื่องใด ท่านจงปฏิบัติตามเถิด แต่อย่าปฏิบัติตามพฤติกรรมของเขา เพราะเขาพูด แต่ไม่ปฏิบัติ ⁴เขามัดสัมภาระหนักวางบนบ่าคนอื่น แต่เขาเองไม่ปรารถนาแม้แต่จะขยับนิ้ว ⁵เขาทำกิจการทุกอย่างเพื่อให้คนเห็น เช่น เขาขยายกลีบบรรจุพระวาจาให้ใหญ่ขึ้น ผ้าคลุมของเขามีฟูยาวกว่าของคนอื่น ⁶เขาชอบที่นั่งมีเกียรติในงานเลี้ยง ชอบนั่งแถวหน้าในศาลาธรรม ⁷ชอบให้ผู้คนคำนับตามลานสาธารณะ ชอบให้ทุกคนเรียกว่า ‘รับบี’ ⁸ส่วนท่านทั้งหลายอย่าให้ผู้ใดเรียกว่า ‘รับบี’ เพราะอาจารย์ของท่านมีเพียงผู้เดียวและทุกคนเป็นพี่น้องกัน ⁹ในโลกนี้อย่าเรียกผู้ใดว่า ‘บิดา’ เพราะพระบิดาของท่านมีเพียงพระองค์เดียวคือพระบิดาในสวรรค์ ¹⁰อย่าให้ผู้ใดเรียกท่านว่า ‘อาจารย์’ เพราะพระอาจารย์ของท่านมีเพียงพระองค์เดียวคือพระคริสตเจ้า ¹¹ในกลุ่มของท่าน ผู้ใดเป็นใหญ่จะต้องเป็นผู้รับใช้ผู้อื่น ¹²ผู้ใดที่ยกตนขึ้น จะถูกกดให้ต่ำลง ผู้ใดถ่อมตนลง จะได้รับการยกย่องให้สูงขึ้น”

พระเยซูเจ้าทรงเปิดเผยใจเมตตาที่แท้จริงของพวกธรรมาจารย์และชาวฟาริสีอย่างหมดเปลือกก็ในมัทธิวบทที่ 23 นี้เอง

อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงยอมรับบทบาทของพวกเขาในระดับหนึ่ง !

พระองค์ยอมรับว่าความเชื่อของชาวยิวมีการสืบทอดและส่งต่อกันมาโดยไม่ขาดตอน เริ่มจากพระเจ้าประทานบัญญัติสิบประการแก่โมเสส โมเสสส่งต่อให้โยชูวา โยชูวาส่งต่อให้บรรดาผู้อาวุโสของชาวอิสราเอล ผู้อาวุโสส่งต่อให้บรรดาประกาศก และที่สุดประกาศกก็ส่งต่อให้แก่บรรดาธรรมาจารย์และฟาริสี

อนึ่ง บัญญัติสิบประการซึ่งสืบทอดจากโมเสสเรื่อยมาโดยไม่ขาดตอนนั้น มีพื้นฐานอยู่บนหลักการสำคัญ 2 ประการซึ่งจะคงอยู่ตลอดนิรันดร นั่นคือ

1. **เคารพยำเกรงพระเจ้า** รวมถึงพระนาม และวันของพระองค์
2. **เคารพบิดามารดา** ชีวิต ทรัพย์สิน ชื่อเสียงของมนุษย์ ตลอดจนเคารพตัวเอง

โดยไม่ยอมตกอยู่ภายใต้การครอบงำของกิเลสตัณหาต่าง ๆ

เพราะฉะนั้นตราบไตที่พวกธรรมาจารย์และฟาริสีสอนให้เราเคารพยำเกรงพระเจ้าและเคารพรักเพื่อนมนุษย์ ตรานั้นคำสอนของพวกเขาถูกต้องและมีผลผูกพันตั้งที่พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ถ้าเขาสั่งสอนเรื่องใด ท่านจงปฏิบัติตามเถิด” เพราะว่าพวกเขากำลังนั่งบนธรรมาส์ของโมเสส และกำลังสืบทอดคำสอนที่โมเสสได้รับมาจากพระเจ้า

แต่เชื่อว่าพระองค์จะทรงยอมรับบาปของพวกธรรมาจารย์และฟาริสีไปเสียทั้งหมด เพราะ

1. ในทางปฏิบัติพวกเขา **“มัดสัมภาระหนักวางบนบ่าคนอื่น”** (มธ 23:4) ด้วยการวางกฎระเบียบและข้อบังคับมากมายนับพันๆ ข้อให้ผู้อื่นปฏิบัติ

นอกจาก **“จำนวนมาก”** แล้ว พวกเขายังสร้าง **“เกราะป้องกัน”** ให้แก่กฎที่พวกเขาคิดค้นสร้างขึ้นมาด้วยการห้ามมิให้ผู้ใดละเมิดหรือยกเลิกกฎของพวกเขา แม้ว่ากฎข้อนั้นจะขัดต่อความรักและความเคารพเพื่อนมนุษย์มากสักเพียงใดก็ตาม

ด้วยเหตุนี้ แทนที่ศาสนาจะนำความชื่นชมยินดีและผลกำลังมาสู่มนุษย์ กลับกลายเป็นว่าศาสนานั้นเองแหละที่เป็นตัวถ่วงมนุษย์ให้จมดิ่งสู่ความขมขื่น ท้อแท้ และสิ้นหวังยิ่งขึ้นไปอีก

ซ้ำร้าย พวกเขาสร้างกฎระเบียบมากมายให้ผู้อื่นปฏิบัติ โดยที่พวกเขาเองจะปฏิบัติก็ต่อเมื่อ **“มีคนเห็นและยกย่องชมเชยความศรัทธาของพวกเขา”** เท่านั้น

2. **“เขาทำกิจการทุกอย่างเพื่อให้คนเห็น”** (มธ 23:5) พวกเขาเปลี่ยนหลักการสำคัญของบัญญัติที่พระเจ้าประทานแก่โมเสสจากการเคารพยำเกรงพระเจ้าและเคารพรักเพื่อนมนุษย์ไปเป็น **“การโอ้อวด”** ความศรัทธาของตนเอง

ใครปฏิบัติตามกฎระเบียบเข้าตาผู้คนมากเท่าใด ก็ยิ่งแสดงว่าตัวเขาศรัทธามากเท่านั้น !

“เขาขยายกลีบบรรจุพระวาจาให้ใหญ่ขึ้น” เมื่อโมเสสกำชับประชาชนให้ระลึกถึงการอพยพออกจากอียิปต์ด้วยการทำพิธีกินขนมปังไร้เชื้อแล้ว ท่านสรุปว่า **“พิธีนี้จะเป็นเหมือนเครื่องหมายที่มีของท่าน เป็นเครื่องเตือนใจต่อหน้าต่อตาท่าน เพื่อให้ธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์อยู่บนริมฝีปากของท่านตลอดไป เพราะพระยาห์เวห์ทรงใช้พระหัตถ์ทรงอำนาจนำท่านออกจากประเทศอียิปต์”** (อพย 13:9, 16; ฉรบ 6:8; 11:18)

ชาวยิวจึงห้อยกลีบทำด้วยกลองหนังเล็กๆ ไว้ที่ข้อมือและหน้าผากทุกวันเวลา สวดภาวนา ยกเว้นวันสับบาโต ภายในกลีบบรรจุด้วยม้วนแผ่นหนังซึ่งจารึกข้อความจากพระคัมภีร์ 4 ตอนด้วยกันคือ อพย 13:1-10; 13:11-16; ฉรบ 6:4-9; 11:13-21

พวกฟาริสีไม่เพียงห้อยกลีบทุกวันเท่านั้น แต่ยังขยายกลีบให้ใหญ่กว่าของชาวบ้านเพื่อแสดงให้เห็นว่าพวกเขานอบนอบต่อบัญญัติและมีความศรัทธามากสักเพียงใด

“ผ้าคลุมของเขามีฟูยาวกว่าของคนอื่น” พระยาห์เวห์ตรัสสั่งโมเสสให้บอกชาวอิสราเอลว่า **“ท่านทั้งหลายและลูกหลานของท่านจะต้องทำฟูห้อยไว้ที่มุมผ้าคลุมและใช้เชือกสีม่วงแดงเย็บติดไว้ ท่านจะมีฟูห้อยติดผ้าคลุมเช่นนี้ และเมื่อเห็นฟูห้อย ท่านจะระลึกถึงบทบัญญัติของพระยาห์เวห์และจะปฏิบัติตาม ท่านจะไม่หันเหจากเราไปทำตามอำเภอใจและตามความปรารถนาของท่าน ซึ่งจะชักนำท่านให้ทรยศต่อเรา”** (กตว 15:37-41; ฉรบ 22:12)

เช่นเดิม พวกเขาทำฟูให้มีขนาดใหญ่และยาวเป็นพิเศษ แต่ไม่ใช่เพื่อเตือนใจให้ระลึกถึงบัญญัติและปฏิบัติตาม แต่เพื่อดึงดูดผู้อื่นให้สนใจพวกเขา

“พวกเขาชอบที่นั่นมีเกียรติในงานเลี้ยง” โดยเฉพาะข้างซ้ายและข้างขวา
ของเจ้าภาพ ถ้าเป็นปัจจุบันพวกเขาก็มีโอกาสได้ออกทีวีหรือมีรูปลงหนังสือพิมพ์ด้วย

“พวกเขาชอบนั่งแถวหน้าในศาลาธรรม” ในปาเลสไตน์ พวกเขาจัดให้เด็ก
และพวกที่ไม่มีความสำคัญนั่งแถวหลัง ส่วนแถวหน้าๆ เป็นของแขกผู้มีเกียรติและบุคคลสำคัญ
ที่นั่งที่มีเกียรติที่สุดเป็นของบรรดาผู้อาวุโสซึ่งจะหันหน้าหาประชาชน เหมือนที่นั่งของพระสงฆ์
เวลาถวายบูชาอิสราเอล

ที่นั่งที่หันหน้าหาประชาชนนี้แหละที่พวกฟาริสีชอบยิ่งนัก เพราะทุกคนสามารถ
รับรู้ได้ว่าพวกเขาอยู่ในที่ประชุมและมีความสำรวมน่าเลื่อมใสศรัทธามากสักเพียงใด

“พวกเขาชอบให้ทุกคนเรียกว่า ‘รับบี’” และปฏิบัติต่อพวกเขาด้วยความ
เคารพมากยิ่งขึ้นกว่าพ่อแม่ของตนเองเสียอีก พวกเขาอ้างว่าพ่อแม่ให้ได้เพียงชีวิตตามธรรมชาติ
ส่วนพวกเขาสามารถสอนธรรมบัญญัติซึ่งจะนำไปสู่ชีวิตนิรันดร์

“พวกเขาชอบให้คนเรียกว่า ‘บิดา’” เพราะพวกเขาสามารถทำให้คนมีความ
เชื่อได้ พวกเขาจึงควรเป็น “บิดา” แห่งความเชื่อ และทุกคนควรเรียกพวกเขาว่า “บิดา” เหมือน
ที่เอลีซาเรียกประกาศกเอลีซาห์ว่า “บิดาของข้าพเจ้า บิดาของข้าพเจ้า” ขณะที่เอลีซาห์ถูกยกขึ้น
ไปบนฟ้าในพายุหมุน (2 พกษ 2:12)

แต่พระเยซูเจ้าทรงเตือนเราศรีคริสตชนให้ระลึกอยู่เสมอว่า **“พระอาจารย์ของท่าน
มีเพียงพระองค์เดียวคือพระคริสตเจ้า”** (มธ 23:10) และ **“บิดาของท่านมีเพียงพระองค์เดียวคือ
พระบิดาในสวรรค์”** (มธ 23:9)

พระองค์ตรัสสั่งเราทุกคนว่า **“อย่าปฏิบัติตามพฤติกรรมของเขา”** (มธ 23:3) เพราะพวก
เขาพยายามทุกวิถีทางที่จะดึงดูความสนใจมาสู่ตนเอง

ในทางกลับกัน พระองค์สอนให้เราทุกคนละทิ้ง **“ตัวตน”** หรือ **“อัตตา”** ของเรา (มธ
10:39) เพื่อว่าหากผู้อื่นเห็นกิจการดีในตัวเรา พวกเขาจะไม่สรรเสริญตัวเรา แต่จะสรรเสริญพระ
บิดาเจ้าในสวรรค์ (มธ 5:16)

หากเรายังชอบ “โอ้อวด” และ “หยิ่งจองหอง” แล้วเราจะต่างจากฟาริสีตรงไหน?